

dință de a dezvălui cit mai bogat structura complexă a ziditorilor noii lumi, piesele premiate găesc, fiecare în parte, modalități de expresie noi, un limbaj artistic propriu, în măsură să le asigure, în aria unei teme comune, originalitate și inedit. Cele 16 piese premiate dovedesc, odată mai mult, că varietatea de stiluri și de modalități artistice este proprie realismului socialist.

În prezent, marea majoritate a pieselor premiate a fost inclusă în repertoriul teatrelor sovietice. Unele dintre piese au și fost prezentate în premieră, prilejuind respectivelor teatre importante succese artistice.

D. VLAD

Laude prețioase

...Un nas obraznic și rotund ca o pătlăgică. Doi ochi cu căutătură șireată, deși nu lipsită de naivitate copilărească. Picioarele: scurte și musculoase, de sportiv. Iată-l pe Țândărică, acest copil teribil, cunoscut și iubit de cei mici dar și de spectatorii vîrstnici ai teatrului de păpuși din București, care și-a ales drept emblemă chipul popularului personaj. În ultima vreme, Țândărică și-a plimbat deseori prin străinătate făptura-i firavă, făurită din lemn, cuie, clei și sfori, purtînd cu el mesajul unei arte în plină înflorire. A poposit în Albania, unde a încintat pe spectatorii de toate vîrstele. Și-a demonstrat iscusința în Uniunea Sovietică și a rezistat cu deplin succes confruntării cu confrății săi mînuți de mîna iscusită a unui mare maestru: Serghei Obrazțov. Și iată-l, în urmă cu cîteva luni, descinzînd în patria lui Skupa, cunoscută în lumea întreagă prin bogata ei tradiție de artă păpușerească. Cum a fost primit Teatrul „Țândărică” în R. Cehoslovacă? Să dăm mai bine cuvîntul presei cehoslovace, atît de bogată în elogii la adresa măiestriei păpușarilor noștri:

„Cu o săptămînă în urmă, scrie ziarul „Ludova Demokracie”, vrînd bun sosit păpușarilor de la Teatrul „Țândărică” din București, fiecare dintre noi era pe drept cuvînt curios să le vadă spectacolele...

...Curiozitatea noastră era cu atît mai mare, cu cît teatrul de stat din București are și marionete, păpuși cu „tradiție” în Cehoslovacia.

N-am fost cu nimic decepționați, toate cele patru spectacole — fiecare în alt gen

— ne-au convins că avem în fața noastră un ansamblu foarte ridicat din punct de vedere profesional și cu înalte țeluri artistice. Teatrul a prezentat spectacole de marionete și de păpuși. Fiecare reprezentație ne-a convins că arta mînuirii este domeniul forte al acestui teatru și că în funcție de aceasta este alcătuit întregul spectacol. Pe lingă aceasta, piesele sînt studiate pînă în cel mai mic amănunt.

Deși vine dintr-o țară cu o tradiție de dată mult mai recentă în arta păpușilor, Teatrul „Țândărică” ne-a demonstrat un joc magistral cu marionetele. De aceea, turneul lui a fost binevenit, fără să mai vorbim de regia realmente pătrunsă de spirit umoristic...”

Iar în ziarul „Rude Pravo”, profesorul Erik Kolar scrie, printre altele:

„Acest ansamblu a venit în orașul în care teatrul lui Skupa a făcut din spectatori teatrului de păpuși un public pretențios. A venit, a jucat și... a obținut un succes deplin”.

Ecouri pe marginea Congresului de la Veneția

Deși a trecut mai bine de o jumătate de an de la data cînd și-a încheiat lucrările al II-lea Congres Internațional de Istoria Teatrului, ținut la Veneția, cercurile teatrale de pretutindeni încă nu par să fi ostenit de a comenta și analiza dezbaterile și concluziile sale. De asemenea, publicațiile de specialitate acordă încă cu dărnicie în paginile lor, spațiu unor relatări privind esențialul problemelor discutate. Astfel, în nr. 4/1957 al revistei austriece „Maske und Kothurn” găsim sub semnătura lui Margret Dietrich un rezumat interesant al lucrărilor secției de metodică, din care reproducem mai jos un fragment:

„Prof. Deleanu (România) a cerut cu insistență ca știința teatrului să acorde o atenție sporită folclorului, căci — a arătat d-sa — în folclor trebuie căutate nu numai rădăcinile teatrului în general, ci și izvoarele și forțele proaspete ale teatrului de miine.

A luat apoi cuvîntul prof. Bellonci; cu aceeași energie cu care și-a susținut propriile teze, d-sa a formulat unele obiecții foarte sceptice. Deoarece, în cazul datinilor populare consemnate în folclor nu avem

de-a face cu forme de artă, știința teatrului nu are nici un motiv să se ocupe de ele. Prof. Bellonci a extins această obiecție chiar și asupra acelor *Sacre rappresentazioni* din evul mediu, care, a spus d-sa, nu pot fi cuprinse în categoria teatrului adevărat, deoarece le lipsesc formele inițiale ale artei.

Spre deosebire de acest punct de vedere, dr. Stadler (Elveția) s-a situat, în mod prietenesc, pe o poziție diametral opusă, care în practică este sprijinită de știința teatrului din toate țările europene: el și-a exprimat dorința ca noțiunea de teatral să fie luată într-o accepție mai largă. Trebuie să se vorbească despre teatru, oriunde niște oameni joacă roluri și apar în fața unui public, așa cum se întâmplă atît în spectacolele religioase din evul mediu, ca și în datinile populare. D-sa a spus că această concepție constituie principiul fundamental al oricărei cercetări de istoria teatrului. Istoricul teatrului este dator să acorde noțiunii de teatru sensul cel mai larg cu putință, să nu se preocupe exclusiv de drama vorbită, cîntată, dansată, de arta scenei, ci să aibă în vedere, de pildă, și toate procesiunile, serbările baroce, sau cirul din secolul al XIX-lea, care a inițiat tradiția pantomimei. Teatrul profesionist și teatrul de amatori interesează deopotrivă pe cercetătorul istoriei teatrului. Teatrul de amatori încă a mai îndeplinit în cursul ultimelor două secole un rol deosebit de mare, și mișcarea teatrală a unei țări — a Elveției, de pildă — nu poate fi judecată, dacă nu se ține îndeajuns seamă de acest sector. Dacă vom restrînge noțiunea de teatru la teatrul de artă cu actorii săi profesioniști, nu vom ajunge niciodată să înțelegem originile teatrului; sectoare vaste ale evoluției sale ar scăpa, în acest caz, privirii noastre; chiar și unele fenomene de domeniul teatrului contemporan ar putea fi înțelese anevoie, în anumite privințe.

Deși punctele de vedere exprimate de diferiții cercetători în cadrul secției de metodică se deosebeau, în parte, foarte mult între ele, deși au reușit clar unele opoziții, au existat totuși și poziții fundamentale comune și, mai presus de orice, s-a constatat o largă înțelegere reciprocă. Secția de metodică și-a încheiat lucrările într-o atmosferă de colaborare prietenească.

Discuțiile rodnice urmează să fie reluate cu prilejul viitoarei sesiuni plenare, care va avea loc la Viena în primăvara anului 1959."

Știri din . . .

U. R. S. S.

● Teatrul de Dramă din orașul Ulianov a prezentat în premieră unională piesa *O misiune minunată*, datorită dramaturgului local V. Dediuhin. Noul spectacol surprinde cîteva episoade din viața familiei Ulianov, familia marelui conducător al revoluției: Lenin.

● Teatrul academic „J. Kupala” din Minsk a prezentat, cu prilejul festivalului unional al teatrelor, două spectacole, și anume *Vulpea și strugurii* de G. Figueredo și *Anul amenințător* de A. Kapler.

Ambele spectacole, primate cu mult interes de publicul spectator, vor figura în repertoriul teatrului pe anul 1958. Cit privește teatrul rus „A. M. Gorki” din Minsk, el a înscris în repertoriul său piesa *Misiunea principală* de K. Gubarevici.

● Dramaturgul sovietic D. Zorin și-a anunțat mai de mult intenția de a scrie o trilogie dramatică dedicată istoriei orașului Moscova. Prima parte a trilogiei, intitulată *Izvorul veșnic*, în care dramaturgul reflectă evenimentele anului 1920, deci o perioadă de început a statului sovietic, se joacă încă din toamna trecută pe scena Teatrului Mic. Actualmente, D. Zorin lucrează la a doua parte a trilogiei (*Ziua hotărîtoare*), care va oglindi problemele construcției pașnice de astăzi. Cit privește ultima parte a trilogiei — titlul ei a fost fixat provizoriu *Viitorul* — ea va deschide o perspectivă asupra Țării Sovietice și, implicit, a orașului Moscova în anul 1970. Ultimele două părți ale trilogiei au fost contractate tot de Teatrul Mic.

● Un colectiv format din actorii Teatrului Academic de Artă a întreprins recent un lung turneu pe șantierelor hidrocentrelor din Siberia. Cu acest prilej, au fost reprezentate piesele *Orologiul Kremlinului*, *Liubov Iarovaia*, *Platon Krecet*, ca și fragmente din piesele lui Gorki și Cehov.

● Teatrul din Bălți (R.S.S. Moldovenească) a înscris în repertoriul său *Coana*